

Να το εξομολογηθώ κι ας χάσω την όποια σοβαρότητά μου. Τους τελευταίους μήνες, που ένιωσα προσωπικά την κρίση αγριότερα από ποτέ, με έπιανα σε μετρό, λεωφορεία, θέατρα και δρόμους να χαζεύω

Της **Βένας Γεωργακοπούλου**

τις γυναίκες, ιδίως τις πολύ νέες. Και εκτός του ότι έκανα πρόχειρες στατιστικές για τα σορτσάκια (τα προτιμούν οχτώ στα δέκα κοριτσάκια), με κάθε βαμμένο νύχι, προσεγγμένο αλλά και τρελό ντύσιμο, μακιγιαρισμένο μάτι, ανταύγεια στα μαλλιά και αεράτο βάδισμα ένας αναστεναγμός ανακούφισης έβγαινε από μέσα μου. «Κρατάμε γερά», έλεγα, «δεν το βάζουμε κάτω». Ποια, εγώ, που ο καταναλωτισμός μου δημιουργεί αφόρητη πλήξη, τα μαγαζιά αυξάνουν τις φοβίες μου και γερνάω φορώντας με ελαφριά παραλλαγή τη γυμναστική μου γκαρνταρόμπα.

Ηθελα να βλέπω γύρω μου περήφανους ακόμα, κεφάτους ανθρώπους, κι ας έβραζαν κρυφά από μέσα τους. Μια ψευδαισθηση κανονικότητας, ένα μάθημα «η ζωή συνεχίζεται», να το παίρνω μαζί μου το βράδυ στο σπίτι μου και στα όνειρά μου. Φανταστείτε, λοιπόν, πόσο καλό μου έκανε η «Λευκή Νύχτα», που έζησα στην Καλαμάτα την τελευταία μέρα του Αυγούστου.

Όλα τα μαγαζιά ανοιχτά μέχρι τις 4 τα ξημερώματα της Κυριακής, με αντίστοιχα χαμηλές τιμές (τα περισσότερα) και μιλιούνια, να μιλιούνια κόσμος στους δρόμους, να μην μπορείς να περπατήσεις. Όλοι με δυο και τρεις και τέσσερις τσάντες στα χέρια (εγώ αγόρασα ένα ζευγάρι κόκκινες εσπαντρίγιες). Παντού μουσικές, Ερασιτεχνικές, αλλά γλυκύτατες. Όπως η κοπελίτσα που τραγούδαγε «Je vois la vie en rose», ένα συγκρότημα με κάτι προχωρημένους μπλαζέ ροκάδες, μια ελαφρώς φάλτσα τζαζ μπάντα. Παντού χοροί, χιτ-χολ κυρίως, μεγάλη μόδα φαίνεται στην Καλαμά-

τα, ας το πάρει υπόψη της η Βίκυ Μαραγκοπούλου, αλλά και λάτιν κι ένα ντίσκο πάρτι στην παλιά πόλη. Και καλαματιανά, βεβαίως. Κι ένας διαγωνισμός караоке, εκεί πια παραλίγο να πάω να τραγουδήσω το «Σ' αγάπησα στον πόνο σου επάνω», αλλά ντράπηκα.

Το ξέρω ότι οι έμποροι περίμεναν να ξεπουλήσουν, και μακάρι να ξεπούλησαν, αλλά το έκαναν με τακτ και γαλαντομία. Ο καθένας κι ένα τραπεζάκι με ωραία κεράσματα στο πεζοδρόμιο. Μαγαζιά στολισμένα, κάποια με τη δική σου μουσική, ακόμα και ιδιωτικούς dj. Ρούχα, παπούτσια, βιβλία, καλλυντικά. Ακόμα και τα κουρέια ήταν ανοιχτά. Κι ένα κηρωπώλειο, μεγάλο και ωραίο, αλλά άδειο. Μου 'καφε την καρδιά, αλλά ήταν παρόν, συμμετείχε στη γιορτή της πόλης του. Που κατέβηκε στους δρόμους και από την πιο απομακρυσμένη γειτονιά σαν να είχε ανάγκη ένα διάλειμμα, μια γιορτή πριν από τον φαρμακερό Σεπτέμβριο. Που πήρε τα σουβλάκια της και κάθισε σε παγκάκια, ακόμα και κάτω από το άγαλμα

του Νικητάρá. Που έκοβε βόλτες πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, που δεν είχε πρόβλημα να κάνει και μερικά χορευτικά βήματα.

Θα γίνει, άραγε, θεσμός η καλαματιανή «Λευκή Νύχτα», ιδέα, να το παραδεχθώ και να του βγάλω το καπέλο, του δεξιού δημάρχου Παναγιώτη Νίκα; Εδώσε στην πόλη μια περιέργη αυτοπεποίθηση. Εφερε, μου λένε, κόσμο και από Σπάρτη, Τρίτολη και Ηλεία. Άκουσα και δυο κυρίες με μαλλί κομμωτηρίου, χαμένες σε δρομάκια μακριά από το κέντρο, να ρωτάνε: «Καλέ, είσαι από δω; Πού πέφτει ο Hondos;».

Μια μόνο χάρη έχω να ζητήσω. Μήπως, παρακαλώ, μπορεί να αναβιώσει στην Καλαμάτα και η παράδοση των πολύ παιδικών μου χρόνων, τότε που παραμονή Πρωτοχρονιάς κανένας μας δεν καθόταν σπίτι του, αλλά παίρναμε τους δρόμους με καραμούζες και πλαστικά ρόπαλα, που τα κοπανούσαμε ο ένας στο κεφάλι του άλλου; Φτωχοί ήμασταν και τότε. Μα τόσο μα τόσο ευτυχημένοι.

